

CHƯƠNG 17

Xuất Lộ Thần Uy

Chén rượu thoát khỏi tay Trần Tu bay đi rất trầm ổn, nhưng tốc độ cực nhanh như tia chớp bắn thẳng vào mặt Hàn Tùng Linh, mặc dù thế, vẫn không suy sụp giọt nào.

Chúng nhân ô lên thán phục.

Hàn Tùng Linh vẻ mặt hết sức bình tĩnh, tay trái đưa thanh kiếm lên. Mũi bao kiếm chạm vào dít chén làm nó bị đẩy cao lên một chút, sau đó trượt theo vỏ kiếm, tốc độ giảm đi rất nhiều.

Hàn Tùng Linh nhẹ nhàng đưa tay phải ra tiếp lấy, chén rượu vẫn đầy nguyên không đổ một giọt!

Trong đại sảnh, ngoài Triệu Tông Nguyên và Khang Gia Song Kiệt, chưa ai từng thấy công phu Tá Vật Vệ Lực thần kỳ như thế.

Tuy vậy từ các bàn rộ lên tiếng reo hò tán thưởng.

Hàn Tùng Linh bưng chén, điềm nhiên uống hết chén rượu xong cao giọng nói:

- Hàn mỗ đa tạ thịnh tình của đạo trưởng. Vì không mang theo vật gì trong người, chỉ đành trả lại cái chén.

Nói xong đẩy chén rượu không về phía Trần Tu.

Chén rượu bay đi rất bình ổn, tốc độ không lấy gì làm nhanh.

Chúng nhân trong sảnh đường thấy mặt Hàn Tùng Linh rất đổi từ hòa, liệng chén lại nhẹ nhàng như thế, nghĩ cuộc tỷ đấu đã kết thúc một số người tỏ ra thất vọng.

Tuy chén rượu bay tới không mang theo chút kinh khí nào, Thôi Sơn Đạo Nhân Trần Tu vẫn không dám khinh suất vận nội lực lên hữu thủ đưa ra tiếp lấy.

Nào ngờ tay vừa tiếp được cái chén, lão bỗng nhiên rung động khi phát hiện ra một luồng lực đạo quá hung mãnh đẩy tới, định buông ra nhưng không kịp cả người lẫn ghế đổ sầm xuống!

- Choang!

Cái chén thoát ra khỏi tay lão ta, bắn trúng một chiếc cột vỡ tan thành muôn mảnh.

Đại sảnh ồ lên một tiếng la kinh ngạc.

Thôi Sơn Đạo Nhân Trần Tu chống tay đứng dậy, mặt đỏ bừng rồi tái xanh, không biết hổ thẹn hay tức giận?

Hàn Tùng Linh chấp tay nói:

- Hàn mỗ chỉ thuận tay ném trả lại. Không ngờ xảy ra sự cố đáng tiếc như vậy, xin đạo trưởng mở lượng hải hà.

Thôi Sơn Đạo Nhân Trần Tu không biết trả lời sao.

Triệu Tông Nguyên ho khan một tiếng cười nói:

- Chỉ phát tay Hàn thiếu hiệp đủ làm chấn động quần hùng. Lão phu cùng các vị đồng đạo ở đây hôm nay mới được mở rộng tầm mắt. Bây giờ các bằng hữu trong nội sảnh đang chờ, mời Hàn thiếu hiệp và ba vị.

Khang Nguyên Sơn dẫn đoàn người xuyên qua đại sảnh đi tiếp. Chờ họ đi khuất, Thôi Sơn Đạo Nhân Trần Tu hùng hổ bỏ ra khỏi sảnh đường, một bọn khá đông cũng bỏ dở tiệc yến đi theo.

Triệu Tông Nguyên dẫn khách theo một dãy hành lang tới trung viện, vượt qua một hòn giả sơn, lão chỉ tay tới một tòa biệt lâu nói:

- Các bằng hữu chờ chúng ta trong ngôi lầu đó.

Chợt phía sau có người nói:

- Tiểu tử họ Hàn kia, đứng lại. Việc của đạo gia với người còn chưa xong đâu.

Nghe giọng biết ngay là Thôi Sơn Đạo Nhân Trần Tu đuổi theo, ngoài ra tiếng bước chân không ít, nhưng Hàn Tùng Linh không quay lại.

Thôi Sơn Đạo Nhân Trần Tu tung mình nhảy qua đầu mọi người đứng chặn trước mặt Khang Nguyên Sơn.

Lão này dừng lại, trừng mắt hỏi:

- Trần Tu, ngươi muốn gì?

Lão đạo mặt đỏ gay, nhưng cố giữ giọng điềm đạm nói:

- Khang đại hiệp, đừng quản đến chuyện của chúng tôi. Bần đạo cần gặt đầu rớt ráo với tiểu tử này.

Khang Nguyên Sơn trầm giọng nói:

- Trần đạo trưởng, người sáng suốt nên tự biết mình biết ta. Lão phu khuyên đạo trưởng nên quay về sảnh đường thì hơn.

Thôi Sơn Đạo Nhân Trần Tu đã giận tối mắt, có lý nào chịu thôi? Liền xẵng giọng nói:

- Khang đại hiệp có thể nhịn nhưng bần đạo thì không nhịn được. Xin hãy tránh ra.

Khang Nguyên Sơn cố thuyết phục:

- Trần đạo trưởng! Lão phu nói là muốn tốt cho người thôi...

Thôi Sơn Đạo Nhân ngắt lời:

- Bần đạo xin tâm lĩnh!

Khang Nguyên Sơn tính tình kiêu ngạo, thấy Trần Tu là khách mà dám nói năng vô lễ như thế bước lên quát:

- Trần đạo trưởng tránh đường!

Triệu Tông Nguyên thấy vậy cũng tới bên Thôi Sơn Đạo Nhân thấp giọng nói:

- Đạo trưởng, người ta nói “Thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân”. Người luyện võ chúng ta không ai dám tự cho mình là vô địch thiên hạ, đúng không?

Thôi Sơn Đạo Nhân bướng bỉnh nói:

- Triệu lão gia cũng cho rằng bần đạo không phải là địch thủ của tên họ Hàn hay sao?

Không ngờ đã nói thế mà vẫn không lay chuyển được đối phương. Triệu Tông Nguyên bực mình nói:

- Cái đó mà đạo trưởng không tự biết thì hỏi gì lão phu?

Thôi Sơn Đạo Nhân nhìn bọn người đi theo nói:

- Triệu lão gia, quan hệ chúng ta là chủ khách, không nên đi quá xa khỏi

cuộc lễ thọ.

Triệu Tông Nguyên sầm mặt lại hỏi:

- Trần đạo trưởng cho rằng lão phu không có quyền can thiệp vào việc này hay sao?

- Nếu không muốn nghe những lời khó nghe, Triệu lão gia hãy đừng can thiệp vào việc của bản đạo và tên họ Hàn.

Hai ánh mắt như hai mũi dao phóng vào mặt Thôi Sơn Đạo Nhân, Triệu Tông Nguyên trầm giọng nói:

- Trần Tu! Lão phu cần quản đến chuyện này. Nếu người không tin thì cứ thử xem!

Thấy thần tình đáng sợ của Triệu Tông Nguyên, giá như đi một mình thì Thôi Sơn Đạo Nhân có thể đã lùi bước, nhưng có nhiều huynh đệ đi theo như thế, nếu nhún nhường thì còn mặt mũi nào?

Lão tiếp tục lên giọng thách thức:

- Triệu lão gia có lương đến hậu quả chưa?

Triệu Tông Nguyên quát:

- Chớ lảm lời! Nếu người tự tin thì cứ động thủ đi!

Vừa lúc ấy chợt từ sau hòn giả sơn vang lên một tràng cười lôi động và giọng nói già nua vang tới:

- Triệu huynh thứ lỗi cho bản đạo quản giáo thuộc hạ không nghiêm để mạo phạm đến các vị...

Thôi Sơn Đạo Nhân Trần Tu nghe nói mặt tái nhợt không còn một chút huyết sắc.

Từ hòn giả sơn bước ra một lão hòa thượng tuổi ngoại thất tuần, mặt to mũi khoằm, lông mày bạc trắng, từ đôi mắt ti hí thỉnh thoảng phát ra tinh quang sáng quắc, chứng tỏ nội lực rất thâm hậu.

Nhìn lão ta không nhận ra trong vẻ mặt đáng người có chút nào từ bi của một người tu hành cả.

Triệu Tông Nguyên nhìn lão hòa thượng, chấp tay cười nói:

- Hô hô! Ngô Bổn Đại Sư tới thật đúng lúc! Lão phu tránh khỏi vượt quyền xử lý việc này. Tuy nhiên trước mặt hãy tạm gác việc đó lại, lão phu xin giới thiệu Đại sư với một vị thiếu niên anh hùng...

Rồi chỉ vào Hàn Tùng Linh nói:

- Vị này là Hàn Tùng Linh Hàn thiếu hiệp, gần đây hùng danh chấn động giang hồ.

Lão hòa thượng gương đôi mắt ti hí nhìn chàng một lúc rồi cất giọng thâm trầm nói:

- Bình định Âm Mộng Cốc, tiêu diệt Tam Tinh Bang, đả thương Dịch công tử, đuổi chạy Quỷ Hỏa Nhạc Lương, Hàn thiếu ca quả đáng được xưng là đệ nhất thiếu niên anh hùng ở Quan Ngoại. Lão tăng mộ danh từ lâu, hôm nay mới gặp, hắc hắc...

Giọng lão ta rin rít rất khó nghe, không biết lúc cầu kinh niệm Phật thì sao?

Triệu Tông Nguyên nói:

- Hàn thiếu hiệp, vị này là Ngô Bổn Đại Sư.

Hàn Tùng Linh nói:

- Hai mươi bốn mũi phi tiễn tiêu, xưa nay xuất thủ ít khi dùng quá ba chiếc đủ làm giang hồ kinh hồn táng đởm, nhờ thế mới có mỹ hiệu Phi Tiễn Truy Hồn Đầu Đà, Đại sư cũng đáng được coi là một trong những nhân vật thịnh danh nhất Quan Ngoại.

Phi Tiễn Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bổn Đại Sư nghe nói mặt rần đanh lại hỏi:

- Người còn biết gì nữa?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Tại hạ không thể biết nhiều bằng bản thân Đại sư, nhưng không chỉ bấy nhiêu. Bây giờ Đại sư muốn tại hạ nói gì?

Môi mím chặt, Phi Tiễn Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bổn Đại Sư gật đầu liên mấy cái, chợt hỏi:

- Hàn thiếu hiệp bây giờ định vào đại sảnh phải không?

- Hàn mỗ đã tới đây chúc thọ, đương nhiên phải vào đại sảnh.

Ngô Bốn Đại Sư chột ngựa mặt cười to một tràng rồi nói:

- Rất tốt! Nếu vậy những gì còn lại chúng ta sẽ vào đại sảnh bàn tiếp. Bây giờ lão tăng cần xử lý sự vụ ngay trước mặt các vị xin Hàn thiếu hiệp chớ cười.

Nói xong quay sang Thôi Sơn Đạo Nhân trầm giọng hỏi:

- Trần Tu! Người tới Thúy Tùng Viên chúc thọ mà đắc tội với Triệu lão gia cùng quý khách, người thấy như vậy đúng không?

Thôi Sơn Đạo Nhân mặt biến sắc, nhưng cố biện bạch:

- Khải bẩm sứ giả! Trước đây ngài có nói rằng chúng ta với tên họ Hàn là thế bất...

Mặt đầy sát khí, không chờ Thôi Sơn Đạo Nhân nói hết, Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bốn Đại Sư đã gầm lên:

- Trần Tu! Người nghe lệnh ai?

Quát xong thò tay vào trong ống tăng bào rộng.

Hình như Thôi Sơn Đạo Nhân Trần Tu biết động tác đó có ý nghĩa gì, mặt xám đi như gà bị cắt tiết, run giọng nói:

- Khải bẩm sứ giả, thuộc hạ biết tội.

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bốn Đại Sư lạnh lùng hỏi:

- Người lựa chọn cách nào?

Thôi Sơn Đạo Nhân chột quỳ sụp xuống nói:

- Sứ giả, đệ tử...

Ngô Bốn Đại Sư rút lên:

- Nói!

Thôi Sơn Đạo Nhân thở dài nói:

- Đành vậy! Thuộc hạ chọn Tử Tiên!

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà cười hô hô nói:

- Rất tốt! Cách lựa chọn của người giống mọi người, hy vọng người may mắn hơn.

Thôi Sơn Đạo Nhân đứng lên, mắt không rời bàn tay phải Phi Tiền Truy Hồn

Đầu Đà để trong áo cà sa, bước giật lùi mấy chục bước.

Khi Thôi Sơn Đạo Nhân tới tiền sảnh. Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà quát:

- Đủ rồi! Người chuẩn bị đi! Ta cũng chỉ hạn chế một mũi phi tiền thôi!

Thôi Sơn Đạo Nhân chột tung mình nhảy lên nóc tiền sảnh, chân vừa chạm tới mái thì một ánh bạch quang lóe lên.

Vốn đã có chuẩn bị, Thôi Sơn Đạo Nhân vừa đáp xuống đã quay mặt lại ngay, nhưng vẫn không sao tránh được một mũi phi tiền tuyệt mệnh của tên sử giả.

Thôi Sơn Đạo Nhân Trần Tu rú lên, từ yết hầu một vòi máu phun ra, người lăn lông lốc xuống mái sảnh xuống mặt tuyết, nằm bất động.

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bổn Đại Sư đưa tay bắt lấy mũi phi tiền bay ngược lại, nhìn Hàn Tùng Linh nói:

- Lão nạp thất lễ, xin thiếu hiệp lượng thứ!

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp:

- Không dám!

Nhưng bụng nghĩ thầm:

- Mũi phi tiền mỏng như cánh ve mà xuất thủ chính xác như vậy, công phu đã tới thặng thừa cảnh giới rồi... Khi động thủ, nhất định phải trừ tên này trước mới được.

Triệu Tông Nguyên nói:

- Nào các vị! Chúng ta vào thôi!

Cả bọn tiếp tục hướng tới biệt lâu.

Nội sảnh không lớn bằng tiền sảnh nhưng tráng lệ hơn nhiều, được xếp năm bộ bàn bát tiên nhưng mới có chừng hơn hai chục khách nhân, người nào người nấy mặt mũi thâm trầm, trên bàn chủ tọa chưa có người ngồi, ngoài ra còn một bàn khác còn trống.

Khách nhân chưa cầm đũa, đang ngồi uống trà, không khí rất trầm lắng.

Triệu Tông Nguyên xếp bọn Hàn Tùng Linh bốn người vào bàn trống xong cùng Khang Gia Song Kiệt lên bàn chủ tọa, hướng xuống khách nhân nói:

- Lão phu xin giới thiệu với chư vị một thiếu niên hào kiệt gần đây danh chấn Quan Ngoại...

Lão dừng một lúc chùng như muốn tăng thêm ý nghĩa lời nói của mình, sau đó mới chỉ xuống Hàn Tùng Linh nói:

- Chắc trong số các vị không ít người trong thời gian qua nghe đến đại danh Hàn Tùng Linh thiếu hiệp?

Thực ra phản ứng ở đây không giống như ở tiền sảnh, bởi vì hầu hết tân khách đều đoán biết Hàn Tùng Linh, khi chàng mới vào đã chăm chú nhìn.

Triệu Tông Nguyên nói tiếp:

- Hàn thiếu hiệp muốn tự mình làm quen với từng người hay để lão phu giới thiệu?

Câu đó đặt Hàn Tùng Linh vào tình thế khó xử, làm thế nào chàng cũng không khỏi mang tiếng kiêu ngạo.

Hàn Tùng Linh đứng lên nói:

- Các vị ở đây đều là nhân vật thịnh danh trong võ lâm, còn tại hạ chỉ là hạng mạt học hậu tiến, dẫu dám so danh đối tính cùng các vị?

Chàng vừa dứt lời thì có người nói:

- Tự biết như vậy là tốt, chỉ tiếc rằng tiểu tử ngươi thức thời hơi muộn một chút.

Hàn Tùng Linh nhìn lên, thấy người vừa nói là một Bạch phát lão nhân ngồi bàn sát chủ tọa, mặt đen như đất nồi, mặt áo kết trăm vá, bên cạnh dựng một cây trúc trượng.

Lão nói xong bưng chén rượu dốc tuột vào miệng.

Hàn Tùng Linh nghĩ thầm:

- Làm sao đệ tử Cái Bang cũng tới đây dự lễ thọ của Triệu Tông Nguyên chứ!

Đột nhiên chàng nhớ lại giọng lão hóa tử quen quen, một lúc sao thì nhớ ra chính người đó đã xuất hiện trên bờ vực dạn mình bám theo Sơn Quân Dịch Cư Hiền lấy chiếc hòm giao cho Yển Hành Vân, trong lòng đầy hoài nghi, tự hỏi:

- Hôm đó rõ ràng lão ta có ý giúp mình, không biết bây giờ ngồi đây với tư

cách là gì? Có thể cũng như Côn Lôn Tam Lão...

Triệu Tông Nguyên rất chú ý đến chiếc hòm trong tay Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân, bây giờ thấy y nhập tiệc vẫn cứ cầm trên tay, liền nói:

- Yến đại hiệp, sao không để vật trên tay xuống cho khỏi vướng?

Hoang Thành Cô Kiếm đáp gọn:

- Ta sợ bị trộm mất.

Triệu Tông Nguyên mặt sa sầm nói:

- Đây là trang viện của lão phu, sẽ không xảy ra chuyện đó đâu.

Hoang Thành Cô Kiếm nói:

- Ở đây càng không yên tâm!

Khang Nguyên Hải ngồi bên phải Triệu Tông Nguyên đứng bật lên “Hừ” một tiếng nói:

- Các hạ cốt làm hạ uy tín của chúng ta chứ gì? Không biết trong hòm là vật kỳ trân hiếm thế mà Ẩn Hiền Trang chúng ta không bồi thường được?

Hoang Thành Cô Kiếm đáp:

- Không phải kỳ trân dị bảo, nhưng dù các ngươi đem hết tài sản của Ẩn Hiền Trang cũng không đủ bồi thường.

Khang Nguyên Hải hỏi:

- Đó là vật gì? Đáng giá mấy trăm vạn, chỉ là một chiếc quan tài!

Triệu Tông Nguyên đứng bật lên, mặt đỏ bừng gào lên:

- Yến Hành Vân, có phải ngươi thực tâm đến đây phá hoại không?

Nên biết trong lễ thọ mà có người đưa quan tài đi qua đường đã là điều đại kỵ, nói gì mang tới tận đại sảnh?

Phi Tiên Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bồn Đại Sư nói:

- Triệu đại hiệp bớt giận. Ở đây tổ chức lễ thọ, trên quan tài cũng có chữ Thọ, có gì xung khắc với nhau đâu?

Triệu Tông Nguyên ngẫm nghĩ một lúc rồi cười nói:

- Đại sư nói không sai! Người sống trăm năm, chung quy cũng trở về gốc thọ,

lão phu quả thật quá hồ đồ, xin Yển đại hiệp lượng thứ cho!

Nói xong chấp tay rồi ngồi xuống.

Hàn Tùng Linh nghĩ thầm:

- Tên này thoát hỉ thoát nộ, thay đổi trong chớp mắt như vậy, quả là nhân vật đáng sợ. Chẳng trách nào hẳn được Tam Phật Đài giao cho thống lãnh lực lượng ở Quan Ngoại.

Không khí căng thẳng nhanh chóng lắng dịu xuống.

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bổn Đại Sư bưng chén rượu lên nhìn Hàn Tùng Linh nói:

- Hàn thiếu hiệp, chúng ta có thể coi là cố nhân, lão nạp xin kính người một chén.

Hàn Tùng Linh cũng bưng chén lên đáp:

- Không dám! Mời Đại sư!

Hai người uống xong chén rượu, Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bổn Đại Sư lại nói:

- Vừa rồi câu chuyện của chúng ta còn bỏ dở. Ngoài chuyện hai mươi bốn mũi phi tiền, thiếu hiệp còn biết gì về lão nạp nữa?

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Tỷ như việc trong Thất Đại Sứ Giả của Tam Phật Đài thì các hạ đứng ngồi đầu tọa, không sai chứ?

Trong sảnh đường bỗng lặng phắc.

Đương nhiên tại tọa đều là nhân vật có địa vị của Tam Phật Đài, biết rõ thân phận của Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà nhưng vì đó là bí mật của bốn phái nên không ai dám nói ra, nay bị Hàn Tùng Linh vạch trần, tất cả đều sửng sốt.

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bổn Đại Sư chột cười “hô hô” nói:

- Hàn Minh Chủ! Người đoán đúng. Xác thực lão nạp là đầu tọa sứ giả của Tam Phật Đài.

Lão chỉ sang lão nhân ngồi bên phải mình tuổi độ thất tuần, sắc mặt hồng hào, chỉ còn lại một nửa vòng tai phải nói:

- Còn trong Thất Đại Sứ Giả thì vị này đứng thứ năm, danh hiệu Cửu Đạo Thần. Như vậy người không còn nghi vấn gì nữa chứ?

Không ngạc nhiên cũng không chút sợ hãi, Hàn Tùng Linh bình thản đáp:

- Đối với tôn giá, Hàn mỗ không có gì nghi vấn nữa, vì thế sẽ có việc dành cho hai vị.

Chàng nhìn sang Triệu Tông Nguyên nói tiếp:

- Triệu lão gia, còn có ba vị quý khách nữa, tại hạ phiền lão gia giới thiệu giúp.

Triệu Tông Nguyên không ngờ Hàn Tùng Linh nhanh chóng nhận ra hai vị sứ giả như thế, trong lòng không khỏi lo lắng cho kế hoạch của mình, nhưng vẫn giữ trấn tĩnh đáp:

- Hàn thiếu hiệp định nói về Côn Lôn Tam Lão phải không? Lão phu quả là sơ suất...

Lão vừa nói xong thì ở bàn bên cạnh Hàn Tùng Linh một lão đạo nhân tóc bạc như mây, chừng tám mươi tuổi đứng lên chấp tay hướng sang bàn chủ tọa nói:

- Triệu thí chủ, bản đạo đại diện cho Côn Lôn Tam Tử có một yêu cầu, mong Triệu thí chủ lượng thứ cho...

Triệu Tông Nguyên chột trâm giọng hỏi:

- Thế nào? Ba vị định cáo từ hay sao?

Bạch phát lão đạo gật đầu:

- Chính thế, Côn Lôn Tam Tử nhận thiệp mời tới đây, tuy chỉ là hoang cây dã quả nhưng cũng là chút vật mừng thọ, dù chưa được chu toàn nhưng đó cũng là tận nghĩa rồi. Là người xuất gia không muốn lưu ở chốn hồng trần lâu, tới đây chúng tôi xin cáo từ.

Cửu Đạo Thần Dư Lập Trung ngồi bên Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bổn Đại Sư cất giọng khàn khàn nói:

- Thân đã ở trong giang hồ tất khó thoát ra ngoài chuyện thị phi. Đạo gia, chỉ e các vị muốn yên tĩnh cũng không được.

Lão đạo nhú mày nói:

- Bản đạo đã xin phép chủ nhân được cáo từ rồi.

Cửu Đạo Thần Dư Lập Trung cười thâm trầm nói:

- Đó chẳng qua là lão phu kiến nghị thôi, còn quyết định là của Triệu lão gia và ba vị đạo gia.

Lão đạo sĩ lạnh lùng nói:

- Đó là lẽ đương nhiên!

Lại nhìn lên Triệu Tông Nguyên nói:

- Nếu thí chủ không có gì sai bảo thêm, bọn bản đạo xin cáo từ!

Triệu Tông Nguyên nhú mày nói:

- Ở đây dù xảy ra bất cứ việc gì, lão phu cũng quyết không để liên quan đến ba vị. Ba vị từ ngàn dặm đến đây không phải dễ dàng, sao không để Triệu Tông Nguyên tận tình tiếp đãi mà giữa chừng bỏ đi chứ? Nếu làm thế, sau này tin tức truyền ra giang hồ, há đồng đạo không đàm tiếu là Triệu Tông Nguyên bạc đãi khách nhân?

Lão đạo sĩ tuy hiểu rằng đối phương tranh tình đoạt lý nhưng không muốn đắc tội với nhân vật hùng danh đệ nhất Quan Ngoại đầy thế lực này, đành nói:

- Lão thí chủ hậu đãi tân khách, Thúy Tùng Viên là nơi quy tập hiền tài, trong võ lâm ai ai cũng biết. Bây giờ bọn bản đạo từ biệt thì có ai đàm tiếu? Huống chi chúng tôi đã hưởng thịnh yến rồi?

Triệu Tông Nguyên cười đáp:

- Triệu mỗ tuy không sánh nổi với sự hiếu khách của Hà Hải, nhưng tự tin chưa có chỗ nào sai với đồng đạo võ lâm. Ba vị đạo trưởng đức cao vọng trọng, danh mãn giang hồ. Triệu Tông Nguyên không biết có chỗ nào sai mà tiệc chưa tàn ba vị đã định đi, xin nói cho Triệu mỗ được biết?

Vẻ mặt lão đạo sĩ trở nên ngưng trọng, không biết trả lời thế nào.

Triệu Tông Nguyên nói:

- Nếu Triệu mỗ không có chỗ nào sai thì xin mời ba vị ngồi xuống đi.

Lão đạo sĩ không ngồi, nhưng càng lúc càng lúng túng.

Đột nhiên Hàn Tùng Linh ngửa mặt cười to một tràng.

Triệu Tông Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Có gì mà Hàn thiếu hiệp cao hứng như thế?

Hàn Tùng Linh thôi cười đáp:

- Triệu tiên bối hùng tài đại lược, ngôn từ thận trọng làm người ta khó mà bắt bẻ. Chẳng trách gì mà được coi là lãnh tụ võ lâm ở Quan Ngoại. Hôm nay được mục kích tận mắt một nhân vật như thế, Hàn mỗ sao không cao hứng?

Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên làm sao không hiểu hàm ý châm biếm trong lời tán dương này?

Tuy vậy lão ta vẫn làm ra bộ thích thú nói:

- Hàn thiếu hiệp quá khen, thật ra Triệu mỗ chưa thật xứng đáng với sự tín nhiệm của võ lâm đồng đạo...

Hàn Tùng Linh thản nhiên nói tiếp:

- Tuy nhiên Hàn mỗ cho rằng việc Triệu tiên bối tranh tình đoạt lý để cưỡng ép Côn Lôn Tam Lão ở lại, đối với quý trang chỉ có hại mà không có lợi gì cả.

Triệu Tông Nguyên cười hỏi:

- Người giải thích xem?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Chính Triệu tiên bối cũng biết Côn Lôn Tam Lão muốn đi vì không muốn can dự vào chuyện thị phi của các người, có giữ họ ở lại cũng đâu có ép buộc được ba vị đức cao vọng trọng đó xuất thủ trợ giúp quý trang?

Triệu Tông Nguyên vẫn giữ nụ cười trên môi hỏi:

- Hàn thiếu hiệp nói thế làm lão phu có cảm tưởng rằng các vị tới đây không phải để chúc thọ lão phu...

Hàn Tùng Linh cười “hô hô” nói:

- Đúng thế, vì hôm nay cũng không phải là ngày sinh nhật của Triệu đại hiệp, và bữa tiệc này về thực chất cũng không phải là đại lễ mừng thọ mà.

Triệu Tông Nguyên hỏi:

- Người làm sao biết hôm nay không phải là ngày sinh nhật của lão phu?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Có rất nhiều nguyên nhân để suy đoán...

Chàng nhìn sang Sơn Quân Dịch Cư Hiền ngồi sát bên phải mình nói tiếp:

- Một trong những nguyên nhân đó là vị Dịch tiên bối này chỉ mới hôm qua mới nói cho Hàn mỗ biết hôm nay là sinh nhật của Triệu Đại hiệp.

Triệu Tông Nguyên nhú mày nói:

- Hàn thiếu hiệp nói gì mà lão phu nghe không hiểu. Dịch bằng hữu là người của người, vì sao người lại nghi ngờ vào sự chân thực của vị đó?

Hàn Tùng Linh cười nói:

- Triệu đại hiệp nói sai rồi! Dịch tiên bối là người của các vị. Nói cho dễ nghe một chút là thừa lệnh cùng đi với chúng tôi mà thôi. Thực ra điều đó làm cho Dịch tiên bối chịu nhiều gian khổ mà chưa đạt được hiệu quả gì. Trái lại Hàn mỗ nhân đây cũng tỏ lời cảm ơn Dịch tiên bối vì đã giúp mình một việc quan trọng.

Triệu Tông Nguyên buột miệng hỏi:

- Việc gì?

Hàn Tùng Linh bình thản đáp:

- Thực ra đó cũng là ý tốt của Dịch tiên bối, muốn đổi bảy tám tên đệ tử giá áo túi cơm của quý phái để lấy nhân vật hữu danh hơn là Bạch Sát Tinh Bốc Vân Quân, ông ta chỉ không ngờ vì việc đó mà giúp cho Hàn mỗ một việc rất quan trọng là đoạt được chiếc hòm linh cốt của mẫu thân vị Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân, giúp vị đó thoát khỏi sự khống chế của Tam Phật Đài.

Triệu Tông Nguyên nhìn Sơn Quân Dịch Cư Hiền, ánh mắt thấp thoáng sát cơ.

Hàn Tùng Linh lại nói:

- Triệu đại hiệp, đừng nóng giận! Người không biết thì không có tội. Dịch tiên bối đâu ngờ vì mưu lợi cho bốn phái mà làm hỏng đại sự?

Sơn Quân Dịch Cư Hiền bấy giờ mới nhận ra sai lầm nghiêm trọng của mình, trán toát mồ hôi.

Triệu Tông Nguyên trấn tĩnh lại nói:

- Hàn thiếu hiệp, chuyện gì mà Bạch Sát Tinh Bốc Vân Nhân, linh cốt mẫu thân Hoang Thành Cô Kiếm, nào là sự khống chế của Tam Phật Đài... lão phu nghe mà không hiểu chút gì cả...

Hàn Tùng Linh nói:

- Nếu vậy có lẽ Hàn mỗ nói chuyện này thì Triệu đại hiệp hiểu rõ hơn...

- Chuyện gì nói xem?

- Triệu đại hiệp có nhớ hơn mười ngày trước đó có phái người đến Huyền Âm Động ở Bắc Phong Ma Thiên Lĩnh tìm một lão đạo không?

Triệu Tông Nguyên mặt thoáng biến sắc, gật đầu đáp:

- Không sai. Lão phu nghe nói Khổng Tước Chân Nhân ngã bệnh nằm trong Huyền Âm Động nên phái người đưa vị bằng hữu đó về đây chữa bệnh.

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói:

- Nếu biết Triệu đại hiệp có tâm trường bồ tát như thế thì Hàn mỗ không nên nghi ngờ mới phải.

Triệu Tông Nguyên có phần yên tâm nói:

- Hàn thiếu hiệp xuất đạo chưa lâu nên chưa hiểu nhiều về lão phu đó thôi. Sau này qua thời gian chúng ta sẽ hiểu nhau hơn.

Hàn Tùng Linh cười nói:

- Thực tình Hàn mỗ nên xin lỗi các vị vì nhầm lẫn một chút, vì Khổng Tước Chân Nhân ở Tùng Hải Động phía nam Ma Thiên Lĩnh, Hàn mỗ lại nói sai thành Huyền Âm Động phía bắc. Để bổ cứu, Hàn mỗ đã tới trước, vào Huyền Âm Động chờ. Mấy tên thuộc hạ của Triệu đại hiệp nghĩ rằng quá dễ dàng đắc thủ nên không thèm úp mở, đứng trước Huyền Âm Động gọi đích danh Khổng Tước Chân Nhân ra chịu chết. Tiếc rằng Hàn mỗ không để tên nào sống quay lại, nếu không ắt Triệu đại hiệp không bị bất ngờ như thế.

Tới đó nhìn Triệu Tông Nguyên hỏi:

- Chuyện này thì đại hiệp không thể phủ nhận là mình không hiểu chứ?

Anh mắt Triệu Tông Nguyên lóe lên tia ác độc nhưng tắt rất nhanh, bình thản nói:

- Hàn thiếu hiệp, luận về tâm trí, mưu kế và võ công, người đều được coi là nhân vật kiệt xuất. Sau khi người bình định Tam Tinh Bang và đánh bại Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch công tử và Quỷ Hỏa Nhạ Lương, lão phu không đánh giá thấp người. Chính vì thế mà không ít người phản đối việc lão phu hôm nay bố trí

hết sức chu đáo để đón tiếp người.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Triệu đại hiệp, bây giờ thì chúng ta có thể đi thẳng vào vấn đề được rồi chứ?

Triệu Tông Nguyên cười đáp:

- Hô hô! Đương nhiên! Đương nhiên! Người nói trước đi!

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Sau khi Tam Tinh Bang bị diệt, Thúc Tùng Viên là căn cứ cuối cùng của Tam Phật Đài ở Quan Ngoại?

Triệu Tông Nguyên gật đầu đáp:

- Cũng là phòng tuyến vững chắc nhất.

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Hàn mỗ cũng nghĩ thế.

- Nhưng người đã tới đây!

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Không sai, Hàn mỗ đã tới. Bây giờ mới biết các hạ đánh giá ta quá thấp. Hàn mỗ tưởng rằng ít nhất là có hai trong số ba nhân vật chủ chốt của Tam Phật Đài tới đây mới phải.

Triệu Tông Nguyên nói:

- Lão phu đã bố trí chu đáo, tin chắc với lực lượng này là quá đủ. Hàn Minh Chủ! Nếu không tin thì người cứ thử xem?

Hàn Tùng Linh không đáp, chột bưng chén rượu lên nói:

- Hàn mỗ mượn hoa cúng Phật, chúc Triệu đại hiệp vạn thọ vô cương!

Nói xong uống một hơi cạn chén.

Từ khi nhập tọa, chỉ trừ chi tiết nhỏ về chiếc hòm của Hoang Thành Cô Kiếm, cho tới nay thì không khí vẫn còn có thể nói là rất hòa bình, nhưng trong đại sảnh đều là những nhân vật lừng danh trong thiên hạ nên chẳng khó gì mà chẳng nhận ra trong sự hòa bình giả tạo đó ngầm chứa sung mãn sát cơ.

Triệu Tông Nguyên cũng bưng chén lên uống cạn, cười nói:

- Lão phu năm nay vừa tròn bảy mươi, tuy ngày không chính xác nhưng điều đó không quan trọng. Bảy mươi năm qua lão phu luôn được như nguyện, hy vọng lần này cũng thế.

Nói xong quăng chén đi.

Chỉ nghe “choang” một tiếng, chén rượu bắn vào cột vỡ tan.

Cùng lúc đó Sơn Quân Dịch Cư Hiền xuất thủ như chớp, chộp lấy uyển mạch Hàn Tùng Linh đặt trên bàn ngay trước mặt mình.

Ai cũng không ngờ tới việc này, và không ai đề phòng. Thực ra với khoảng cách chưa tới một thước, có đề phòng cũng không phản ứng kịp.

Bạch Phong Công Chúa chộp nhanh đôi Nhạn Linh kiếm đứng lên, nhưng Sơn Quân Dịch Cư Hiền lạnh lùng nói:

- Tiểu nha đầu! Nếu ngươi muốn tình lang ngươi chết nhanh hơn thì cứ việc xuất thủ.

Bạch Phong Công Chúa mặt tái mét nhưng không dám làm gì, chỉ buông tiếng rủa:

- Đồ vô sỉ!

Triệu Tông Nguyên đắc ý cười to nói:

- Hô hô! Hàn Tùng Linh! Vừa rồi ngươi nói đúng, nguyên Dịch Cư Hiền là người của chúng ta. Ngươi đã biết như thế sao còn phạm sai lầm? Lão phu rất lấy làm tiếc!

Với nét mặt hết sức bình tĩnh. Hàn Tùng Linh nhìn lão trả lời:

- Đạ tạ Triệu đại hiệp đã quan hoài. Thực ra Hàn mỗ vẫn không quên Dịch lão trượng.

Rồi nhìn sang Dịch Cư Hiền trầm giọng nói:

- Các hạ, phúc họa vô môn. Hôm nay ngươi đã tự bóc trần bộ mặt thật của mình, nhưng không tự nhận thức được rằng mình chỉ là một con tốt thừa trong ván cờ của Tam Phật Đài mà thôi.

Vẻ trấn tĩnh của chàng khiến chúng nhân trong đại sảnh đều cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Dịch Cư Hiền cười “hô hô” nói:

- Hàn Tùng Linh! Lão phu vô cùng khâm phục sự trấn định của ngươi, thừa nhận rằng ngươi còn trẻ như thế mà có phong độ của một bậc tông sư. Tuy nhiên lão phu lại nhận định rằng ngươi không có gì đáng sợ như nhiều người tưởng.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp:

- Dịch Cư Hiền! Ngươi đặc ý hơi sớm đấy.

Vừa nói vừa đưa tay trái lên.

Dịch Cư Hiền quát:

- Không được động!

Hàn Tùng Linh tựa hồ không nghe, vẫn chậm rãi đưa tay trái lên.

Dịch Cư Hiền vận lực bóp mạnh vào uỷển mạch đối phương, lại quát lên:

- Ta bảo không được động, ngươi có nghe không?

Triệu Tông Nguyên vừa rồi thấy Dịch Cư Hiền chộp được uỷển mạch Hàn Tùng Linh thấy nhẹ cả người, bây giờ lại trở nên lo lắng nghĩ thầm:

- Nếu Dịch Cư Hiền không khống chế được hấn thì tình hình hôm nay không đơn giản đâu!

Lúc đó Hàn Tùng Linh đã đưa tay trái lên sang gần sát bàn tay trái Dịch Cư Hiền đang giữ lấy uỷển mạch mình nói:

- Lão thất phu! Nếu ngươi đã xuất hết công lực thì chuẩn bị nhận mệnh đi!

Bộ mặt Dịch Cư Hiền dần dần co rúm lại, sự đặc ý biến mất, thay vào đó là nỗi thống khổ.

Phi Tiên Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bổn Đại Sư đã nhận ra người đang bị khống chế không phải Hàn Tùng Linh mà chính là Dịch Cư Hiền, liền thò tay vào ống tăng bào, lấy ra toàn bộ hai mươi bốn chiếc phi tiên mỏng như cánh ve óng ánh bạc.

Lúc đó Sơn Quân Dịch Cư Hiền đã dốc toàn bộ nội lực, biết khả năng khống chế đối phương liền vận công vào hữu chưởng sẵn sàng ứng phó.

Bạch Phong Công Chúa và Hoang Thành Cô Kiếm cũng đã ở trong tư thế chuẩn bị xuất thủ.

Trong số quần tặc, ngoài Phi Tiên Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bổn Đại Sư, nhiều tên khác cũng biết song phương đang ở giai đoạn kiếm phát cung giương, sẵn sàng đối địch.

Không khí càng lúc càng căng thẳng.

Chợt vang lên một tiếng quát:

- Nằm xuống!

Âm thanh phát từ miệng Sơn Quân Dịch Cư Hiền. Hấn quát xong vung hữu chưởng với thập thành công lực đánh tới ngực Hàn Tùng Linh.

Chính lúc ấy hấn chợt cảm thấy cổ tay trái tê đi, nội lực toàn thân ào ạt thoát ra ngoài, hữu chưởng đánh ra chỉ còn lại vài phần công lực.

Phi Tiên Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bổn Đại Sư đã lường trước tình huống này, vừa thấy Dịch Cư Hiền thất thủ liền nhón lấy ba mũi phi tiên bắn tới Hàn Tùng Linh.

Khoảng cách chỉ hai bàn, phi tiên không phát âm thanh nào, chỉ loáng một cái là tới mục tiêu.

Một tiếng rú vang lên, một nhân ảnh tung lên không ngã xuống phía sau bàn tiệc, cách chừng hai trượng.

Phi Tiên Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bổn Đại Sư cười “hô hô” nói:

- Hàn Tùng Linh! Thì ra người cũng không chịu nổi ba mũi phi tiên của lão...

Chữ “nạp” còn chưa phát ra thì Phi Tiên Truy Hồn Đầu Đà chợt ngừng bật vì phát hiện thấy người trúng phi tiên của mình bỏ mạng không phải là Hàn Tùng Linh.

Sơn Quân Dịch Cư Hiền lãnh một lúc cả ba mũi phi tiên nhưng chưa chết ngay, hướng đôi mắt đã bắt đầu dại dần nhìn Hàn Tùng Linh thảm giọng nói:

- Hàn Tùng Linh... ngay từ đầu lão phu... đã cảm thấy người... rất đáng sợ... tiếc rằng... không kịp xa người...

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp:

- Bây giờ thì người đã rời xa rồi.

Dịch Cư Hiền cố sức nói:

- Phải... ta...

Tới đó chợt ộc ra một bãi máu, chân tay duỗi ra, thở hắt một hơi cuối cùng, hồn lìa khỏi xác...

Bạch Phong Công Chúa chợt buông tiếng thở dài.

Tuy Sơn Quân Dịch Cư Hiền đã phản bội nàng cho đến thời điểm cuối cùng nhưng nàng vẫn không quên trong thời gian khó khăn mình từng được Dịch Cư Hiền dốc lực tương trợ.

Việc ân oán giữa người với người sống giữa nhân gian quả là một vấn đề hết sức phức tạp và khó ứng xử.

Máu đã đổ trong đại sảnh, lễ thọ đã mất đi ý nghĩa của nó, mà thực chất chính Triệu Tông Nguyên đã thừa nhận đây chỉ là chiêu bài mà thôi.

Côn Lôn Tam Lão đã xác định quyết tâm, lão đại lại đứng lên, hướng sang Triệu Tông Nguyên nói:

- Triệu lão thí chủ, bọn bản đạo cáo từ.

Triệu Tông Nguyên trầm giọng hỏi:

- Ba vị muốn thoát khỏi quan hệ ở đây?

- Bản đạo không phủ nhận, vì thực tế Côn Lôn Tam Lão chỉ là ngoại nhân, không quan hệ với bên nào.

Lão đại trong Khang Gia Song Kiệt Khang Nguyên Sơn chợt đứng lên nói:

- Ẩn Tùng Tử! Người có biết mình đang nói chuyện với ai và ở đâu không?

Lão đại trong Côn Lôn Tam Lão được xưng là Ẩn Tùng Tử vẫn giữ thái độ trầm tĩnh đáp:

- Triệu thí chủ tuy rằng uy danh rất lớn trong giang hồ, được coi là lãnh tụ vùng Quan Ngoại, nhưng trước đây bản đạo đã nói qua. Côn Lôn Tam Lão chúng tôi từ lâu không tranh chấp đến những ân oán giang hồ, nên không có lý do gì ở lại đây.

Khang Nguyên Hải cười nhạt hỏi:

- Người xuất gia lấy từ bi làm gốc. Thấy người bị giết ngay trước mặt, đạo trưởng có cảm tưởng gì?

Ẩn Tùng Tử đáp:

- Trời có thiên đạo, người có nhân tâm. Bần đạo đã không muốn can dự vào chuyện ân oán giang hồ nên không dám nhận xét.

Khang Nguyên Sơn lạnh giọng:

- Ẩn Tùng Tử, đây không phải nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Người cho rằng bốn trang không đủ khả năng giữ khách hay sao?

Ẩn Tùng Tử đáp:

- Nghe giọng lưỡi thí chủ thì đang uy hiếp người ta. Bần đạo muốn hỏi một câu: chẳng lẽ Thúc Tùng Viên này là nơi long đầm huyết hổ?

Phi Tiên Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bốn Đại Sư phóng ba mũi phi tiên mà không làm gì được Hàn Tùng Linh, trái lại còn ngộ sát Sơn Quân Dịch Cư Hiền, vừa thẹn vừa tức, sinh lòng giận cá chém thớt. Nghe Ẩn Tùng Tử đối đáp với Khang Nguyên Sơn liền chen lời:

- Lão nạp nói rằng đây đúng là long đầm huyết hổ, các người muốn xông ra thì cứ thử xem.

Hai lão đạo sĩ khác từ đầu vẫn ngồi yên không nói gì, bấy giờ chợt đứng lên.

Ẩn Tùng Tử nói:

- Nếu các vị thừa nhận đây là long đầm huyết hổ, đã biết thế nào cũng chết, chúng tôi cũng đành phải liều mạng xông ra thôi. Nào các huynh đệ, chúng ta đi.

Nói xong rồi bàn đi thẳng tới cửa.

Hai lão đạo sĩ kia bước theo, dáng rất ung dung.

Phi Tiên Truy Hồn Đầu Đà chộp lấy mũi phi tiên định xuất thủ thì bị Triệu Tông Nguyên ngăn lại:

- Hãy để chúng đi.

Phi Tiên Truy Hồn Đầu Đà hậm hực nói:

- Triệu lão gia sợ chúng, còn bốn tọa thì không sợ.

Mắt chợt phát hàn quang, Triệu Tông Nguyên danh giọng nói:

- Ngô Bốn! Ta đã nói để chúng đi, người nghe rõ rồi chứ?

Côn Lôn Tam Lão tuy dáng ung dung nhưng kỳ thực trong lòng rất cảnh giác,

vừa đi vừa vận công để phòng.

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà trầm giọng hỏi:

- Triệu lão gia, đó là mệnh lệnh?

Triệu Tông Nguyên gật đầu:

- Không sai!

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà “hừ” một tiếng nói:

- Triệu Tông Nguyên, người có biết thân phận của lão nạp trong Tam Phật Đài là gì không?

Triệu Tông Nguyên đáp:

- Lão phu không cần biết!

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà rít lên:

- Triệu Tông Nguyên, người định làm phản hay sao? Việc của ta sao người dám can thiệp vào?

- Ngô Bồn, chỉ e người định làm phản chính là người chứ không phải lão phu.

Dứt lời vung tay phát ra một vật bay tới trước mặt Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà.

Lão hòa thượng chưa kịp tránh thì vật đó đã cắm xuống bàn, nhìn lại nguyên là một tấm thẻ đồng lớn bằng ba ngón tay.

Liếc qua tấm thẻ đồng, Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà mặt liền biến sắc đứng lên hướng sang Triệu Tông Nguyên cung kính nói:

- Thuộc hạ không biết Triệu lão gia là Bắc Hộ Pháp trấn Trường Bạch Sơn nên mạo phạm, xin Tổng hộ pháp trị tội.

Không nhìn Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà, Triệu Tông Nguyên nhìn Côn Lôn Tam Lão đã tới dừng lại bên cửa nói:

- Ba vị đạo trưởng nghe rõ rồi chứ? Chúng ta sẽ gặp lại sau. Bắc Hộ Pháp Trường Bạch Sơn dưới trướng Tam Phật Đài Triệu Tông Nguyên không tiễn.

Ẩn Tùng Tử quay lại nói:

- Trời xanh có đức hiếu sinh. Mấy năm qua ở Quan Ngoại, Triệu lão thí chủ giúp Tam Phật Đài làm không ít việc...

Bây giờ đã biểu lộ thân phận, Triệu Tông Nguyên không cần kiêng kỵ gì nữa, cười “hô hô” nói:

- Đạo trưởng định nói là Triệu mỗ giết không ít người, hơn nữa rất nhiều người trong số đó là nhân vật nghĩa hiệp lừng danh phải không? Hô hô, lão phu thừa nhận đã diệt trừ không ít người chống đối mình. Bây giờ dù có thêm mấy người cũng chẳng sao. Triệu mỗ khuyên ba vị sau khi về tới Côn Lôn rồi, hãy tìm một nơi thật ẩn mật mà định cư.

Ẩn Tùng Tử đáp:

- Bọn bản đạo nay đã vào tuổi cổ lai hy, chết không đáng tiếc. Khi về tới Côn Lôn xin hầu giá. Bất cứ lúc nào Triệu hộ pháp đại giá quang lâm đều sẵn sàng hầu tiếp.

Nói xong bước ra khỏi cửa.

Triệu Tông Nguyên thu ánh mắt lại nhìn Phi Tiên Truy Hồn Đầu Đà nói:

- Ngô Bồn!

Phi Tiên Truy Hồn Đầu Đà cứng người đáp:

- Có thuộc hạ!

Triệu Tông Nguyên ra lệnh:

- Thu ba mũi phi tiễn lại đi!

Phi Tiên Truy Hồn Đầu Đà “dạ” một tiếng bước tới thi thể Sơn Quân Dịch Cư Hiền thu lấy ba chiếc phi tiễn rồi quay về chỗ.

Triệu Tông Nguyên hỏi:

- Ngô Bồn sứ giả một lúc phi xuất được bao nhiêu mũi phi tiễn?

Phi Tiên Truy Hồn Đầu Đà đáp:

- Thuộc hạ phát được mười hai mũi một lần, còn gia sư phát được hai mươi mũi.

- Lệnh sư là ai?

Phi Tiên Truy Hồn Đầu Đà ngậm ngừng chốc lát mới trả lời:

- Gia sư đang phụng sự dưới quyền Tam Phật Đài.

Triệu Tông Nguyên nhíu mày hỏi:

- Thân phận thế nào?
- Gia sư giữ chức vị Đường Chủ.

Triệu Tông Nguyên rúng động nghĩ thầm:

- Trong Tam Phật Đài có tam đường là Thanh Liên, Hồng Liên và Bạch Liên Đường, thân phận chỉ kém ba vị Phật gia. Sao mình không nghe nói có vị Đường Chủ nào sử dụng phi tiên?

Nghĩ đoạn liền hỏi:

- Đó là vị nào?

Phi Tiên Truy Hồn Đầu Đà đáp:

- Gia sư nghiêm lệnh cho thuộc hạ không được tiết lộ danh hiệu của lão nhân gia, và nhiều năm nay không dùng đến phi tiên.

Triệu Tông Nguyên không dám cất vấn thêm, sắc mặt cũng hòa hoãn lại nói:

- Vậy xin sứ giả thử phát xuất một lúc mười hai mũi phi tiên xem uy lực tới mức độ nào?

Phi Tiên Truy Hồn Đầu Đà nói:

- Bốn tọa chưa từng gặp đối thủ nào mà phải dùng tới chừng đó ám khí.

Triệu Tông Nguyên cười nói:

- Hiện trong chúng ta có một vị, sao người không thử xem?

Phi Tiên Truy Hồn Đầu Đà hiểu ra ngay, cười nói:

- Bốn tọa thật ra cũng có ý như vậy. Hô hô hô...

Nói xong đưa mắt nhìn Hàn Tùng Linh.

Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên nói:

- Hàn Minh Chủ! Giữa chúng ta bây giờ không có gì phải khách sáo nữa. Người hiểu ý lão phu chứ?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Hàn mỗ đã dám xông vào Thúc Tùng Viên này ắt không có ý định tay không rời khỏi đây. Vậy trong các người ai xuất thủ trước cũng như nhau cả.

Triệu Tông Nguyên cười “hô hô” nói:

- Rất hào khí, vậy người có cần đổi vị trí để khỏi liên lụy đến người khác không?

- Đã chấp nhận đổi đầu sinh tử, tôn giá cần gì nhắc điều đó? Đối phó với hạng hạ lưu các người, chúng ta sẵn sàng chấp nhận mọi thủ đoạn, xuất thủ đi, đừng giả giọng từ bi nữa.

Phi Tiên Truy Hồn Đầu Đà không nén nổi quát lên:

- Tiểu bối! Người đã muốn chết nhanh thì lão phu vui lòng cho các người thỏa nguyện.

Dứt lời vung cả hai tay lên.

Mười hai mũi phi tiên phân thành hai tốp bay đi vun vút hướng sang Hàn Tùng Linh, Bạch Phong Công Chúa và Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân.

Yến Hành Vân vốn là người kiêu ngạo, thấy đối phương hùng hổ như thế đã mấy lần định phát tác, nhưng vì thấy Hàn Tùng Linh giữ được trầm tĩnh như vậy, thân phận mình là nô bộc không dám vô lễ nên cố nhịn lại.

Nhưng tới khi Phi Tiên Truy Hồn Đầu Đà xuất thủ, không chờ Hàn Tùng Linh sai bảo, y biết mình cần phải làm gì.

Kiếm đã cầm sẵn trong tay, chỉ trong chớp mắt Yến Hành Vân đã rút ra vung lên.

Rút kiếm, tung mình, phát chiêu, động tác nhanh không sao tưởng tượng được.

- o o o -